

Padidink mūsų tikėjimą

***„Apaštalai tarė Viešpačiui: „Padidink mūsų tikėjimą.“
Luko 17:5***

Artėjant dar vienerių metų pabaigai, tinkama aptarti svarbų tikėjimo klausimą. Žodis „tikėjimas“ Biblijoje pasikartoja šimtai kartų. Galbūt nustebsite, bet visi šie žodžio vartojimo atvejai, išskyrus du, yra Naujajame Testamente, o iš visų Naujojo Testamento vartojimo atvejų 216 yra po Sekminių dienos. Evangelijose šis žodis pasikartoja tik 29 kartus, o Jono evangelijoje žodis „tikėjimas“ visai nepasikartoja. Įdomu pažymėti, kad beveik pusė Naujojo Testamento žodžio „tikėjimas“ vartojimų yra vienoje iš trijų knygų – Romiečiams, Galatams ir Hebrajams. Taigi, norint geriau suprasti šią temą, galima kreiptis į šias tris Pauliaus laiškus kaip pagrindinius informacijos ir supratimo apie tikėjimą šaltinius.

Tačiau prieš pereidami prie Naujojo Testamento, norėtume pirmiausia pažvelgti į Senojo Testamento įrašus. Nors iš pradžių atrodo, kad Senojo Testamento raštuose tikėjimas nėra pabrėžiamas, tačiau du užrašyti paminėjimai rodo, kokią svarbą

jam teikė Dievas. Pirmasis paminėjimas yra Dievo žodžiai, skirti Izraelio tautai, kuriais Jis barė juos už tikėjimo trūkumą. „Aš paslėpsiu nuo jų savo veidą“, – sakė jis, – „ir pažiūrėsiu, koks bus jų galas, nes jie yra iškrypusi karta, vaikai, kuriuose nėra tikėjimo“. (Pakartoto Įstatymo 32:20). Kita Senojo Testamento nuoroda į tikėjimą yra pranašo Habakuko raštuose. „Teisusis gyvens savo tikėjimu“ (Habakukas 2:4). Apaštalas Paulius komentuoja abu eilėraščius Naujajame Testamente. Nors tai nėra tiesioginė nuoroda į Pakartoto Įstatymo raštą, Paulius sako, kad Izraelis nepasiekė teisumo, „nes jie jo neieškojo tikėjimu“ (Romiečiams 9:32). Paulius tris kartus tiesiogiai cituoja Habakuko raštus savo raštuose – Romiečiams 1:17, Galatams 3:11 ir Hebrajams 10:38. Taigi suprantame, kad nors dauguma raštų nuorodų į tikėjimą yra Naujajame Testamente, šios svarbios temos pagrindas buvo nustatytas Dievo daug anksčiau.

Raktas į tikėjimo supratimą

Pradėdami pamoką, norėtume išvardyti keturis pagrindinius tikėjimo aspektus. Pirmą, nuo pat žmogaus sukūrimo tikėjimas buvo absoliučiai būtinas, kad žmogus galėtų turėti gerus santykius su Dievu ir paveldėti jo pažadus, tiek žemiškus, tiek dangiškus (Hebrajams 11:6). Antra, Mozės įstatymas akcentavo ne tikėjimą, o darbus – įsakymų laikymąsi

ir apeigas () (Efeziečiams 2:15). Trečia, tie, kurie buvo malonūs Dievui Senojo Testamento laikais – senovės teisieji – buvo Jam priimtini ne dėl to, kad sugebėjo laikytis Įstatymo, bet dėl savo tikėjimo (Romiečiams 4:13; Hebrajams 11:1,2). Ketvirta, Dievo tautai, gyvenančiai po Sekminių, yra neatsiejamas ryšys tarp tikėjimo ir Dvasios gimdymo krikščioniškojo kelio pradžioje, taip pat kasdienio Šventosios Dvasios veikimo ir tikėjimo pažangos iki to kelio pabaigos. (1 Korintiečiams 12:7-9; Galatams 3:14). Šis paskutinis punktas padeda mums suprasti, koks nuostabus buvo senovės šventųjų tikėjimas. Jie nebuvo gimę iš Šventosios Dvasios, bet turėjo didelį tikėjimą.

Senojo Testamento senovės didvyrių tikėjimo raktas buvo tai, kad tai buvo procesas, vystymasis, o ne tik trumpalaikis tikėjimas. Tikėjimas jiems tapo gyvenimo būdu. Jis lėmė visą jų požiūrį į pasaulį, kuriame jie gyveno, ir jų vietą jame. Pavyzdžiui, Abraomas ieškojo miesto, turinčio dievišką pagrindą, pastatyto Dievo, tikėdamas, kad Dievas turi planą ateičiai, kuris bus geresnis jam ir visam pasauliui nei jo laikais egzistavusios sunkios sąlygos. Hebrajams 11:10

Panašiai ir dabar Dievo vaikams tikėjimo ugdymas yra procesas. Tikėjimas Šventosios Dvasios gimimo metu yra reikalingas tam tikru mastu, bet tai tik pradžia, jis dar nėra išugdomas ir neišbandytas.

Tikėjimo ugdymas prasideda pašventimu ir Dvasios gimimu, bet nesibaigia iki mirties ir Dvasios gimimo. Tikrasis tikėjimas nėra tai, kad sakome, jog esame „išgelbėti“ ar „atgimę“, o tada apie tai beveik pamirštame ir kažkaip tikime, kad tai daro mus krikščionimis. Priešingai, tikėjimas ir jo vystymasis bei pažanga po Dvasios gimimo yra raktas į tikrą krikščionybę. Kaip sako Paulius: „Aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, nes ji yra Dievo galybė išgelbėti kiekvieną, kuris tiki. ... Jame atsiskleidžia Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta: „Teisusis gyvens tikėjimu“ (Romiečiams 1:16, 17). Viena vertus 17 eilutės dalis verčiama kaip „teisumas, kuris yra iš tikėjimo nuo pradžios iki galo“. Kitaip tariant, gyvenimas tikėjimu ir pažanga „iš tikėjimo į tikėjimą“ yra nuolatinis procesas per visą krikščionišką gyvenimą, o ne tik trumpalaikis tikėjimas.

Tikėjimas vis dar būtinas

Galima užduoti klausimą: „Ar mums vis dar reikalingas tikėjimas?“ Juk dabar mes turime daugiau žinių apie Dievo išgelbėjimo planą nei bet kada anksčiau. Daugelis Biblijos pranašysčių jau išsipildė arba yra išsipildymo procese. Šiandien turime, atrodo, begalinę Biblijos pagalbą ir susijusių studijų medžiagos šaltinį. Galbūt tikėjimas šiandien nėra toks svarbus, kaip buvo anksčiau. Jėzus,

nurodydamas į mūsų dienas, uždavė susijusį klausimą: „Kai Žmogaus Sūnus ateis, ar jis ras tikėjimą žemėje?“ (Luko 18:8). Nors jis tiesiogiai neatsakė į šį klausimą, Jėzus savo žodžiais leido suprasti, kad tikėjimas iš tiesų bus reikalingas ir mūsų dienomis, ir kad jis jo nerastų gausiai. Šis faktas savaime turėtų padėti mums suprasti tikėjimo svarbą mūsų laikais, kai jo žemėje liko taip mažai. Nors mes matome Dievo didįjį išgelbėjimo planą aiškiau nei bet kada anksčiau, tai jokių būdu neturėtų sumažinti tikėjimo reikšmės. Iš tiesų, kuo daugiau matome ir žinome, tuo labiau turėtume suvokti, kiek dar nežinome ar nesuprantame iki galo, ir čia į pagalbą ateina tikėjimas. Pauliaus žodžiai turėtų vis dar galingai skambėti mūsų širdyse: „Mes gyvename tikėjimu, o ne matymu“ (2 Kor 5, 7).

Pavyzdžiui, Abraomas savo laikais matė ir žinojo tam tikrus dalykus. Jis žinojo, kad Dievas gali daryti stebuklus, pavyzdžiui, sūnaus gimimą, kai jis ir Sara jau buvo per seni, kad galėtų turėti vaikų. Abraomas taip pat žinojo, kad Dievas gali prikelti iš mirusiųjų, kaip parodė jo įsikišimas į Izaoko aukojimą (Romiečiams 4:16-21; Hebrajams 11:17-19). Abraomas matė ir vertino šiuos dalykus savo tikraisiais akimis. Be to, jis tikėjimo akimis matė ateitį, kai per palikuonį bus palaimintos visos žemės giminės (Pradžios 12:3; 22:18). Jis nežinojo, kaip ir kada tai įvyks, bet tikėjo, kad tai įvyks. Mes šiandien

taip pat matome daug dalykų, bet dar ne viską žinome. Mes matome, kad aplink mus vyksta didžiuliai neramumai, bet daugelio ateities įvykių detalių dar nežinome (Danieliaus 12:1). Mes matome ir suprantame, kad Kristaus kūno narių skaičius šioje pusėje uždangos mažėja, bet nežinome dienos nei valandos, kada paskutinis narys įžengs į šlovę. Tai ir kitas dalykas mes matome tik iš dalies, bet tikime, kad viskas bus užbaigta pagal Dievo planą. 1 Korintiečiams 13:12

Galima sakyti, kad ruošdamiesi įžengti į 2026 m., mums reikės daugiau tikėjimo nei Abraomui jo laikais, daugiau nei reikėjo ankstyvojoje bažnyčioje, daugiau nei reikėjo šventiesiems, gyvenusiems derliaus pradžioje, ir daugiau nei mums patiems reikėjo praėjusiais metais. Galime būti tikri, kad norint būti visiškai maloniam Dievui, reikia didėjančio tikėjimo ir jo vystymosi, atsižvelgiant į kiekvieną metų gyvenančių Viešpaties žmonių aplinkybes ir patirtis.

Dvi tikėjimo dalys – esmė ir įrodymas

Kai kurie krikščionio vystymosi elementai nėra konkrečiai apibrėžti Šventajame Rašte, bet tikėjimas yra. Paulius pateikia mums jo apibrėžimą: „Tikėjimas yra tai, ko tikimasi, ir tai, ko nematome, įrodymas“ (Hebrajams 11:1). Čia pastebime, kad tikėjimas nėra „tai, ko tikimasi“, nei „tai, ko nematome“. Tai yra šių

dalykų „esmė“ ir „įrodymas“. Tai, ko „tikimės“, yra Dievo plano išsipildymas ne tik jo bažnyčiai, bet ir visam pasauliui tinkamu laiku. Paulius sako, kad tikėjimas yra tai, ko tikimės, „esmė“. Žodis „esmė“ čia reiškia „pagrindas arba atrama“. Mūsų vilties atrama arba esmė yra Dievo Žodis, Biblija. Būtent šis tiesos pagrindas suteikia mums mūsų vilties esmę. Paulius kitur apie tai kalba taip: „Šią viltį mes turime kaip sielos inkaro, kuris yra tvirtas ir nekintamas ir kuris įeina į tai, kas yra už uždangos.“ Hebrajams 6:19

Antrasis tikėjimo aspektas, pagal Paulių, yra „nematomų dalykų įrodymas“. Tie dalykai, kurių nematome, bendrai tariant, yra tie, kurie yra ateityje, nesvarbu, ar tai būtų rytoj, kitą savaitę, kitais metais, ar po daugelio metų. Visais šiais atvejais mes nežinome, kokios konkrečios patirtys mūsų gyvenime įvyks. Žodis „įrodymas“ reiškia „įrodymą ar patvirtinimą“. Įrodymas to, kas laukia ateityje, susijęs su tikėjimu, yra parodytas Dievo veiksmais praeityje. Kitaip tariant, mes galime pažvelgti atgal į savo patirtis ir į žmonijos patirtis apskritai ir pamatyti, kad Dievas iki šios akimirkos veikė nepriekaištingai ir puikiai įvykdė kiekvieną savo plano detalę. Čia glūdi įrodymas, kuris mus užtikrina dėl to, kas mūsų laukia ateityje – to, ko mes nematome. Dėl Dievo praeities veiksmų įrodymų, kuriuos mes galime matyti, dabar mes tikime jo plano įgyvendinimu ateityje, kurį mes negalime visiškai matyti.

Šiuos du tikėjimo aspektus – esmę ir įrodymus – taip pat galima vertinti atsižvelgiant į Dievo veiklą. Tikėjimo esmę galime vadinti „tikėjimu“ – Dievo plano tiesa ir jo išpildymu. (Judo 1:3). Tikėjimo įrodymų aspektą galime vadinti „mūsų tikėjimu“. Tai yra gyvenimo patirtys, kurios buvo, yra dabar ir bus ateityje, susijusios su Dievo planais kiekvienam iš jo vaikų. Žvelgdami į tai, žinome, kad jis ateityje viską atliks tobulai, kaip ir praeityje.

Dvi patirties rūšys padeda mums sukurti šią dviejų dalių tikėjimo struktūrą. Pirma, turime mokymosi patirtį. Ji padeda mums sukurti tikėjimo esmę. Tokia patirtis gali apimti tokius dalykus kaip asmeninis studijavimas, dalyvavimas įvairiuose susirinkimuose ir susibūrimuose su Viešpaties tauta, asmeninė meditacija ir malda bei bendravimas su kitais krikščionimis. Tikėjimo įrodymų aspektas, galima sakyti, ugdomas taikymo patirtimis. Tai gali būti tokios patirtys kaip bendravimas su pasauliu, mūsų darbas, įvairių išbandymų ir bandymų įveikimas, mūsų reakcijos į šias patirtis, kaip reaguojame į pasaulio patirtis ir kaip elgiamės su gyvenimo neaiškumais. Mokymosi ir taikymo patirtimis mūsų tikėjimas turi augti, vystytis ir stiprėti, kai einame Jėzaus pėdomis.

Mūsų tikėjimo stiprinimas

Šios pamokos pradžioje pateiktame Šventojo Rašto tekste mokiniai paprašė Jėzaus padidinti jų tikėjimą. Jis neatsakė aiškiai, bet nurodė, ką galima pasiekti padidėjus tikėjimui. „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, galėtumėte pasakyti šiai figmedžio medžiui: „Būk išrautas su šaknimis ir pasodintas jūroje“, ir jis jums paklustų“ (Lk 17, 6). (Luko 17:6). Panašus teiginys užrašytas ir Mato evangelijoje: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, galėtumėte pasakyti šiai kalnai: „Perkelkis iš čia į ten“, ir ji perkels; ir jums niekas nebus neįmanoma.“ (Mato 17:20). Abiejuose šiuose teiginiuose pastebime, kad didesnis tikėjimas yra susijęs su žmogui neįmanomais pasiekimais – tai iliustruoja tokie dalykai kaip medžio ar kalno perkėlimas vien tik jam pasakius. Norėdamas dar labiau pabrėžti šiuos, atrodytų, neįmanomus žygdarbius, jis tokį tikėjimą palygina su garstyčios grūdėliu, mažiausiu iš visų grūdėlių. (Morkaus 4:31). Iš tiesų Jėzus teigia, kad jei turime tikėjimą, kurį simbolizuoja net toks mažas dalykas kaip garstyčios grūdelis, galima padaryti tai, kas žmogui neįmanoma.

Taigi, tikėjimo stiprinimas yra susijęs su žinojimu ir pasitikėjimu, kad Dievas gali padaryti dalykus, kurie yra neįmanomi žmogaus jėgomis, nesvarbu, ar jie

yra tiesiogiai susiję su mumis, ar su jo plano įgyvendinimu apskritai. Jėzus nepatenkino savo mokinių prašymo, nes žinojo, kad toks tikėjimo stiprinimas įvyks per patirtį ir per tam tikrą laiką, o ne dėl jo stebuklo ar kokių nors neatidėliotinių veiksmų, kuriuos jis galėtų atlikti. Paprasčiau tariant, tikėjimo stiprinimas neįvyksta per naktį ar nesąmoningai. Mokiniai – ir mes taip pat – stiprinome tikėjimą, daugiau sužinoję apie Dievą, jo planą, jo tiesą, mūsų vilties „esmę“ ir vis labiau pripažindami bei vertindami jo vedimą praeityje ir dabartyje, kuris yra „įrodymas“, kad turime pasitikti ateitį ir nematytas gyvenimo patirtis.

Mažas tikėjimas ir didelis tikėjimas

Jei tikėjimas turi augti, tai reiškia, kad kartais mes jo neturime tiek, kiek turėtume. Taip buvo ir su mūsų Viešpaties mokiniiais jo žemiškojo tarnavimo metu. Keturis kartus Jėzus jiems sakė, kad jie yra „mažo tikėjimo“. (Mato 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). Dėl vietos trūkumo negalime išsamiai aptarti šių Rašto vietų, tik apibendrinti problemas, kurios trukdė mokinių tikėjimui, o kartais ir mūsų tikėjimui.

Ankstesniuose pasakojimuose tikėjimas trūko dėl: nerimo dėl dabartinių ir ateities žemiškųjų poreikių, įskaitant tuos, kurie gali netgi neįvykti; baimės per gyvenimo audras, kurios kartais išlinka Dievo vaikus;

nesugebėjimo išlaikyti pasitikėjimo ir įsitikinimo, kai patiriama visiškai nevaldomų žemiškųjų išbandymų; ir žemiškojo mąstymo, ypač pamiršimo, kaip Viešpats vedė per praeities išbandymus.

Sprendimai šiems tikėjimo stiprinimo pavyzdžiams yra: nerimą dėl žemiškų dalykų pakeisti dvasinių dalykų ieškojimu; prisiminti, kad Viešpats kontroliuoja gyvenimo audras, kurios mus ištinka, ir jas nuramins ne vėliau, kaip jis mano esant geriausia mūsų dvasiniam tobulėjimui; išugdyti ištvermę ir pastovumą savo patirtyse, suvokiant, kad Viešpats niekada mūsų nepaliks ir neapleis; prisiminti įrodymus, kuriuos turime apie Dievo tobulą veikimą visose praeities patirtyse mūsų gyvenime. Visi šie vaistai padidins mūsų tikėjimą, kaip ir Jėzaus mokinių atveju. Mato 6:33; Psalmių 107:29; Hebrajams 13:5; Filipiečiams 1:6

Šventajame Rašte yra daug nuostabių tikėjimo pavyzdžių. Labiausiai žinomas yra pasakojimas Hebrajų laiško 11 skyriuje apie daugelį senovės tikinčiųjų. Jie ne tik turėjo tikėjimą, bet jų tikėjimas stiprėjo visą gyvenimą, net iki mirties. „Visi jie mirė tikėdami, negavę pažadų, bet juos matydami iš tolo, ir buvo įsitikinę jais, priėmė juos ir prisipažino, kad jie yra svetimi ir keliauninkai žemėje“ (Hebrajams 11:13). Mes taip pat turime mirti tikėjime, žinodami, kad tik tada, jei būsime ištikimi, gausime pažadėtą paveldėjimą. Mes taip pat esame keliauninkai ir

svetimi žemėje, o „mūsų pilietybė yra danguje“. (Filipiečiams 3:20). Mes atsisakėme žemiškų pretenzijų ir privilegijų ir siekiame „geresnės šalies... dangiškosios“. Hebrajams 11:16; 1 Petro 2:11

Naujųjų metų tikslai

Baigdami 2025 m. ir įžengdami į Naujuosius metus, privalome prisiminti, kaip svarbu stiprinti ir brandinti savo tikėjimo struktūrą. Todėl priimkime šiuos sprendimus ateinantiems metams:

1. Būkite aktyvūs Viešpaties, Tiesos ir brolių labui. Stenkitės visose šiose srityse, žinodami, kad aktyvus krikščioniškas gyvenimas yra vienas iš raktų į stipresnį tikėjimą. 1 Timotiejui 6:18; Titui 3:8

2. Medituokime Dievo Žodį ir tas daugybę pagalbos priemonių, kurios mums yra prieinamos šiuo metu. Dievo Žodžio studijavimas negali turėti jokio kito poveikio, kaip tik sustiprinti mūsų tikėjimo struktūrą. Jono 5:39; 2 Timotiejui 2:15

3. Nesusipykite ir nesijaudinkite dėl daugybės pasaulio problemų ar jų sprendimo, kurį gali atnešti tik Kristaus karalystė. Jei pasaulio sąlygos atrodo, kad atitraukia mus nuo Dievo Žodžio ar Dievo ramybės, tai galbūt atėjo laikas išjungti televizorių ar radiją, pabėgti nuo nuolatinio naujienų ir nuomonių bombardavimo elektroninėse ir socialinėse medijose

ir vengti tų dalykų, kuriuos parašė žmogaus protas ir kurie siūlo neįgyvendinamus sprendimus. Atminkite, kad Dievas viską kontroliuoja ir mums nereikia jaudintis. Filipiečiams 4:6,7; 1 Petro 5:7

4. Toliau stebėkite, prisimindami, kad yra skirtumas tarp stebėjimo ir susirūpinimo bei nerimo dėl pasaulyje vykstančių dalykų. Stebėtojas sargybos bokšte nesikiša į šio pasaulio kovas, bet stebi, kaip Dievo galia naudojama jo priešams nugalėti. Stebėkite, kaip išsipildo pranašystės. Tai taip pat sustiprins mūsų tikėjimą. 1 Korintiečiams 16:13; 1 Petro 4:7

5. Būkite laimingi ir džiaukitės. Būkite pozityvūs apie savo gyvenimą Viešpatyje, būkite pozityvūs apie savo brolius, būkite pozityvūs ir tvirti Tiesoje, būkite pozityvūs apie šlovingą Dievo plano rezultatą. Žiūrėkite į visas gyvenimo patirtis per Dievo didžiojo išgelbėjimo plano perspektyvą, ir rezultatas bus sustiprintas tikėjimas. Filipiečiams 4:4; 1 Tesalonikiečiams 5:16

Tikėjimas turi mus vesti iki paskutinio kvėpavimo. Kiekvienam iš mūsų tai gali būti šiandien, rytoj, kitą mėnesį, kitąmet ar po daugelio metų. Tačiau, nepaisant to, kiek dienų mums liko gyventi, tikėjimas visada bus būtinas. Turėdami išugdyto ir sustiprinto tikėjimo, nesvarbu, kiek ilgai ar trumpai gyvensime, nei kas nutiks mūsų gyvenimo kelyje, nes būsime

visiškai pasirengę dvasiškai nugalėti. „Tai yra pergalė, kuri nugalį pasaulį, net mūsų tikėjimas.“ 1 Jono 5:4

„Niekada neturėtum pamiršti tų praėjusių dienų, kai gavai šviesą ir išgyvenai tokią didelę ir skausmingą kovą. Iš dalies tai buvo todėl, kad visi žvelgė į tave, kai tu kentėjai žiaurius žodžius ir sunkias patirtis, iš dalies todėl, kad tu susivienijai su tais, kurie kentėjo panašiai. Tu užjautei tuos, kurie buvo įmesti į kalėjimą, ir buvai linksmas, kai tavo turtas buvo konfiskuotas, nes žinojai, kad turi daug tvirtesnį ir ilgalaikį lobį Danguje. N , dabar nemeskite savo pasitikėjimo – jis atneš jums didelį atlygį ateityje. Jei, vykdydami Dievo valią, norite gauti tai, ką Jis pažadėjo, jums reikia kantraus ištvermės. Dar šiek tiek laiko, ir tas, kuris ateis, ateis ir nebus uždelstas. Dabar teisieji gyvens tikėjimu, bet jei kas atsitrauks, mano siela juo nesidžiaugs. Tikrai mes nebūsime žmonės, kurie atsitraukia, ... bet žmonės, kurie išlaiko [didina] savo tikėjimą, kol jų sielų išgelbėjimas bus užbaigtas! Hebrajams 10:32-39